

Izdanje #4

1/9/2016

Priče iz ličkog kraja

Ako ste u Lici ispod Kapele bar
jednom bili.
Zavolili ste taj naš zavičaj mili.

Zavičajni Klub Stajnica

www.stajnica.com

Uredništvo

Faljen Isus i Marija!

Je Bog daj, jeste nam dobro? Prošlo nam je jos jedno lipo leta ispod Kapele i evo nam pomalo Jesen stiže u nas Podkapelski kraj. Kako bi se reklo kod nas čim Velika Maša projde prošlo je i leto. I bomer tako i je, leto u našem kraju uvik se pamti po svemu i svačemu tako da je svako posebno i divan za sebe, a i ljudi vole prijevidati i prisiti se lipi stvari kad se sastanaju sa prijateljima i rođinom, pa tako ćemo se i mi podsiti ča se lipoga dešavalо ispod naše zelene Velike i Male Kapele. Jimali smo proslave za Križevu, Jivanju, Petrovu, Mandalenu, Katarinu i Veliku Gospu, nogometne turnire, šlajs konja, nastupe KUD-a, a cure i dičai su bome pretili do kasno u noć. Došlo je i prinove u naš kraj o tome više u ovome broju. Nakon lipog leta puno nas se vraća nazad na radna mesta, dica u školu, a mi obaviti još ča je ostalo posla u polju. Kako smo već napomenuli Jesen nam je na vratima tako da se veselimo i tome jer i to je jedno lipo godišnje doba pogotovo u našem kraju. Pratite nas i dalje iz mjeseca u mjesec pa ćete biti u toku ca se lipoga desilo pod Kapelom.

www.stajnica.com

Priče iz Ličkog kraja

Web časopis Ličkih priča i dogodovština žitelja ispod Velike i Male Kapele .

Uredništvo:

Ana Biškupić - Brinje

Branka Pavlović - Zagreb

Tom Perković (Štenta) -

Canada

Dizajn & Editing:

Tom Perković (Štenta)

Priče iz Ličkog kraja besplatno web izdanje izlazi jednom mjesечно.

Izvor fotografija www.stajnica.com,
facebook, internet, privatna arhiva.

©All rights Reserved

I Jos da nezaboravimo vam i ovo rec. Javljamu nam se ljudi iz svi stran svita i kažedu "Kakov je to Lički govor, to je Primorski"? Ma nu malo jutra !! Dragi naši ljudi tako se divani kod nas ispod Kapele a ki želi čut i uvertiti se dobro ste nam došli i bit ćete nam dragi gosti.

Lipo vas pozdravlja uredništvo Priča iz ličkog kraja!

Vaši ispod Velike i Male Kapele

Cure i dičaci

U ovome broju.

* Uredništvo.....	2
* Moje selo Stajnica.....	4
* Danas je tako, a nekada je bilo vako	
<i>Stari običaji: "Oj pavenko Majke Božje cveće".....</i>	5
* Križpolje, selo moje malo.....	6
* Iz Starog Albuma:	
<i>Iz kredenca kutija za cukar I kafu.....</i>	7
<i>Bacanje kamena s` ramena</i>	8
<i>Da se nikad ne zaboravi... Žuta Lokva.....</i>	9
<i>Velika Maša u Brinju.....</i>	12
<i>Proslava dana općine Brinje.....</i>	13
* Priča iz ličkog kraja	
<i>Ivan Dumenčić - uspješan sportaš rodom iz Stajnice.....</i>	16
<i>Kad se Ličan javi iz Njemačke.....</i>	17
<i>Iz velegrada u polja iwančica.....</i>	18
* Tete Marice "nuglic"	
<i>Bože pomozi.....</i>	19
* Bili su to ljudi	
<i>Ante Vuković: "Očev lik, djelo, njegova ljubav i zaštita jako mi nedostaju..."</i>	20
* I Novoga Ispod Kapele	
<i>Luka i Petar – mali ljudi ki su donesli veličku radost našem selu.....</i>	22
* Domaći recepti tete Kate	
<i>Recept za Ličku Palentu.....</i>	24
* Za prijatelje iz Stajnica.....	26
* Fotografija miseca.....	27
* Stric Mata	
<i>Mare baksuzna.....</i>	29

Moje selo Stajnica

Živim u Stajnici, a to je prelijepo selo. Iznad sela je zelena šuma. Dolje niže sela šumi potok Jaruga. U njemu su vesele pastrve i rakovi. Lijepo je moje selo i krase ga četiri crkve: Crkva sv. Nikole, Sv. Marije Magdalene, Sv. Katarine i Sv. Petra i Pavla. Pomicljam "Ima li igdje takvo mjesto, malo sa toliko crkava". Ja volim poći do Žižića vrila i do Dvora u kom su nekad živjela bogata porodica Murkovića. Sad je Dvor prazan. Možda je dobio ime baš po tome što izgleda poput dvorca iz priča. Sad tišina u njemu stanuje. To je tako tužno. Kad u proljeće zamiriše cvijeće, ja sam sretna. Vozim se na biciklu novom asfaltnom cestom. Željela bih samo da ovdje ima više naroda i djece.

Ali volim ja svoju Stajnicu, volim pjesmu Žižića vrila, volim Jarugu, moj mali potok. Zagrlim pogledom sve njive, brda, cijelu Stajnicu i sretna sam.

Tekst/arhiva: Martina Murković,
2. nagrada na Natječaju za OŠ 2006.god.

Danas je tako, a nekada je bilo vako

Stari običaji: "Oj pavenko Majke Božje cveće..."

Pripremila: Jasna Ilić

Brojne stare običaje današnjica zaboravlja. Plesti pavenku uoči svadbe imalo je višestruku namijenu. Ponajprije tu bi se okupila najbliža mlađenčina rodbina i najdraže prijateljice, druge s kojima će se razdvojiti kada ode iz sela pa je to veće bilo preplavljenog i tugom i radošću. Svi koji se okupe oko stola s pavenkom uposlili bi sepletenjem vjenaca i pripremanjem kitica za svatove. Nasred stola stajalo je rešeto i kako se ono praznilo od zelenila tako se punilo novcem i drugim darodima prisutnih. Uz to je išla i prigodna pjesama:

Lipa Ane venac plete,
od pavenke od zelenke
i od smilja prigorskoga,
traži Boga blagoslova i svojega starijega.
Daruj oče, daruj majko,
daruj svoju lipu čerku.
Sutra će ti odlaziti za njom će ti žao biti...

Tako se napjevava i ostalim ukućanima. Vjenac od pavenke stavljao se oko kućnih vrata i vrata crkve kao i u kitice svatovima. Ništa od toga nije smjelo imati djevojka koja nije nevina stupala u brak. Pavenka i bijela haljina znak su njezina djevičanstva i njen najvrijedniji miraz koji donosi u kuću gdje dolazi. Pavenku još nazivaju cvijećem Blažene djevice Marije, a narod se toga spominje kroz stihove: Oj, pavenko Majke Božje cveće, nema cure ka te ubrat neće. Tako se ovaj običaj pamti u mjestu Sinac na izvorima rijeke Gacke u srcu kršne Like.

Da se bolje upoznamo.

Križpolje, selo moje malo....

Pripremio: Vlatko Jambrović

Pa kako da krenem, a da negdje ne pogriješim? Kažu najbolje iz srca pa ču i ja tako..

Mjesto u kojem živim, radim, družim sa prijateljima, imam obitelj. Mjesto koje se nalazi tik uz autocestu „Dalmatinu“ i mjesto koje poznajem u dno duše to je moje Križpolje. Križpolje, mjesto koje se nekada zvalo Križevačkopolje. Nekoć je selo u prošlosti nosilo ime Križ, o čemu postoje zapisi iz 1654. Križpolje je poznato i po tome što je u njemu rođen 1900. hrvatski književnik

Luka Perković. Postoji legenda da je na mjesto Križpolje pao veliki križ. Križpolje ima dosta osobnosti pogotovo za nas koji živimo u njemu. Postoje razni zaseoci kao što su Veliki i Mali Kut, Jelvica, Antulići, Križ Kamenica, Pavlovići, Rajkovići.

U Križpolju postoji područna škola Luke Perkovića koju pohađa oko 15 -te djece raspoređen u razredima od prvog do četvrtog.

Nedavno je obnovljena škola, ograda i uređeno dječje igralište koje se na jesen dograđuje donacijom Općine Brinje.

Križpolje je mjesto koje se nalazi na 555 metara nadmorske visine pa je zato zrak čist (ča bi moja baba rekla bliže smo Bogu), a i okružuje nas šuma koja nas štiti od nedaća.

Postoji jedan izvor koji se zove Val na kojem smo se kao mi mala djeca igrali te na kojem su naše bake napajale stoku. Uvijek se rado sjetim svoje bake koja priča kako su morali u jutro čim ranije ići na Val da bi uhvatile mjesto za napajanje stoke, a budući da je tada bilo puno stoke morale su se spustiti dolje i kanticom čekati vodu. Teška vremena su tada bila... Kad krenemo, samo bih pisao i pisao o tom prekrasnom mjestu koje me uvijek raspoloži kada dođu sjetni dani. Uvijek nešto novo, nešto veselo, nešto se događa (pričam o prirodi), a o ljudima u našem kraju ne bih sada jer kako se kaže 100 ljudi 100 čudi, ali popravit ćemo se ja u to vjerujem.

Do dolaska u naš kraj, ostanite živi i zdravi te veseli!

Izvor slike www.brinje.hr

Iz Starog albuma

Iz kredenca kutija za cukar i kafu

Iz starog albuma

Bacanje kamenja s' ramena

Pripremio : Tom Perkovic (Štenta)

Stara Lička narodna igra, koja se igrala u svim svečanijim prilikama i svatovima, a igra se i danas, U ovoj igri takmičar pokazuje svoje fizičke sposobnosti bacanjem kamenja u dalj. Za igru je potreban oveći kamen, s jednom blažom stranom da lakše sjedne u dlan bacača, te ravni teren. Masa kamenja varira, ovisno o fizičkoj sposobnosti igrača i eventualnim ulozima, ali nije strogo definirana jer svi igrači bacaju isti. Teren je neka zaravan, bez prirodnih prepreka koje bi ometale slobodan let kamenja. Broj sudionika je neograničen, ali u igri najčešće sudjeluju samo najjači muškarci (djevojke se ne pridružuju igri, obično su u publici), koji pred okupljenim mnoštvom žele pokazati svoju snagu i umijeće. Mladi momci koriste igru da bi se dokazali pred curama, svaki se trudi pokazati da je baš on onaj pravi, a dokazivanje potiču i cure, iskazivanjem poštovanja i divljenja najjačem momku.

Na izabranoj lokaciji povuče se crta do koje natjecatelji imaju pravo uzimati zalet i nakon odabira sudaca i mjeraca sve je spremno za početak igre. Svaki natjecatelj ima pravo na samo jedno bacanje, tako da u trenutku kad uzima kamen mora biti potpuno koncentriran, odnosno psihički i tjelesno spreman. Kako su navijači podijeljeni u tabore, a sastav publike šarolik, navijači često hrubre ili ometaju bacača. Napretkom civilizacije plemenita disciplina polako pada u zaborav, ili prelazi u neke savremenije oblike. Održala se samo u izrazito ruralnim sredinama kao i na zborovima na kojima se pokušava sačuvati od zaborava.

Iz starog albuma

Da se nikad ne zaboravi... Žuta Lokva

Pripremila: Branka Pavlović

Darko Murat, jedini preživjeli policajac na Žutoj lokvi 24.kolovoza 1991.

Rođen sam u Lici, općina Brinje, mjesto Lipice , 28.08.1962 . god.od mame Terezije i oca Filipa, otac je radio, dok se majka bavila poljoprivredom i stočarstvom u čemu smo joj pomagali brat Vlado i ja, sve dok nismo počeli ići u srednju školu u Zagreb. Nakon toga počeli raditi; ja sam se zaposlio u Sloveniji, gdje sam bio sve do 1990.godine do kad nije počelo zakuhavanje i miris rata. Tada napuštam Sloveniju, dolazim kući i predajem zahtjev za policiju, gdje sam prešao sve preglede i sve što je trebalo i službeno počinjem sa radom u MUP-u, 24.12.1990 godine. Kao dragovaljac sa još dosta prijatelja iz mog mesta pristupili smo u MUP. Netko se aktivirao , a neki su bili pričuvni policajci. Odmah prvi mjesec 1991. godine bili smo raspoređeni oko mesta Glibodol, gde je bilo mješano stanovništvo, pola mesta bilo je Hrvata, a ostalo su bili pravoslavci, kako smo ih mi nazivali i sa kojima je u vezi bila JNA, koja se nalazila u Ličkoj Jesenici. Cijelu zimu smo obilazili to mjesto i mnogo nači proveli na - 25 Celzijevih stupnjeva. Kada je za krvavi Uskrs 01.04.1991. god. došlo do oslobođanja Plitvičkih jezera, upućeno je nas 10-ak na osiguranje kako bi **zadržali** teritorij koji su prije toga oslobodile specijalne jedinice MUP-a. Tu smo bili mjesec dana, dok nam nije došla smjena. Nakon toga ponovno sam otišao u još jednu smjenu

Iz starog albuma

negdje u srpnju mjesecu u trajanju od mjesec dana. Nakon toga dolazim ponovno raditi u PI Brinje, radili smo sve poslove od prometa, uspostavljanja JRM-a, kao i u obilasku i praćenja što se događa u našem okruženju jer je u većini bilo pravoslavno stanovništvo i tako sve do kognog dana 24.08.1991. godine...

Toga dana smo po rasporedu u prvu smjenu Drago Toljan, Zdravko Vuković, te pričuvni policajci Vinko Krznarić i Milan Vranić i ja upućeni u mjesto Žuta Lokva, te smo zamjenili smjenu koja je radila noćnu i nije bilo nikakvih naznaka da bi se nešto moglo dogoditi...

Bila je subota, maglovito jutro, te negdje oko 08,30 sati od dežurne PI Brinje dobivamo zapovijed da idemo u pravcu Otočca i preuzmemo neku poštu od kolega iz PP Otočac, te smo sjeli u vozilo Zastava 101, na kojoj su još bile oznake MILICIJE i

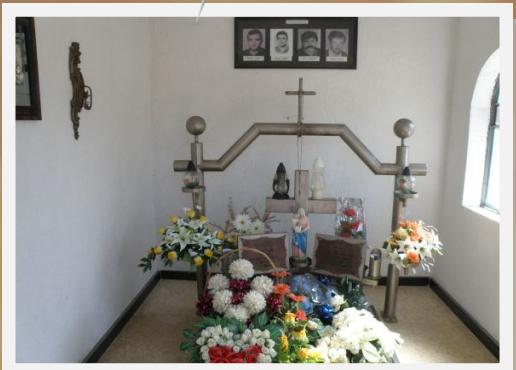
uputili se u pravcu Otočca, gdje smo preuzeли tu poštu i vratili se natrag na kontrolno-blokadni punkt kako su se nazivala ta mjesta gdje smo vršili kontrolu prometa. Toga dana ispaljena je i prva granata iz mesta Podum, na grad Otočac. Dolaskom na naše križanje Otočac-Brinje-Senj, nazvali smo dežurnog u Brinje i pitali ga što da radimo sa ovom poštom, na što je on odgovorio da donesemo to u Brinje. Svi nas petorica

sjedili smo u vozilu i čekali odgovor. Začuo sam neku pucnjavu... U prvi mah pomislio sam da netko od kolega puca u zrak, međutim začuo sam lomljavu stakala, probijanje lima, krv je špricala na sve strane i zaključio sam da smo napadnuti. Ja sam sjedio na zadnjem sjedalu iza vozača Zdravka Toljana, te kad sam zaključio o čemu se radi, pokušavao sam otvoriti vrata, ali kako je nastalo naguravanje i zadobivanje metaka, nisam mogao pronaći ručicu za otvaranje vrata, ali nekako sam uspio i ispaši van iz auta. S puškom u ruci otpuzao ispred vozila, jer sam ocijenio da pucaju negdje i za nas i nakon nekog vremena pridružio mi se Drago koji je bio koliko sam mogao vidjeti pogoden u glavu, jer video sam nešto curi niz obraz, ali je još bio pri svijesti. Na moju

Iz starog albuma

stranu vozila krenuo je i Zdravko Vuković, ali nije uspio pošto je bio smrtno ranjen... Glava i prednji dio tijela bili su vani, a ostali dio tijela ostao je u vozilu, dok se Vinko Krznarić koji je sjedio naprijed uz vozača, nije ni pomaknuo kao ni Mile Vranić koji je sjedio iza njega... Vrlo je teško prisjećati se toga dana, ali neka...da se nikad ne zaboravi...

Iz starog albuma

Velika Maša u Brinju

Pripremila: Ana Biškupić

Naši ljudi čedu reć Velika Maša a drugi Velika Gospa. Vako kad se sluša sastrane reklo bi se da su to dva različita blagdana, ali nisu. To je sve jedan te isti blagdan, blagdan svetkovine Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo.

Svake godine slavi se petnajstog osmog. Na taj državni blagdan (na koji inače niš nebi trebalo delati, ni trgovine ni dućani a deladu) ljudi iz celog svita hodočastidu u brojna marijanska svetišta.

Kod nas u Liki je najpoznatije ono na Krasnu. I

ljudi moji ki ni bil tam obavezno neka ide, to je ništo prekrašno. Majku Božju narod zove i "kraljicom Hrvata" a to je zato jer se u teškim vremenima uvik zazivalo njezinu ime i tražila njezina pomoć.

Rajska Djevo, kraljice Hrvata,
naša Majko, naša zoro zlata...

I ne samo u teškim vremenima, nego uvik kad nam treba njezin nebeski zagovor.

Crkva u Brinju nosi ime Uznesenja BDM i to je uz veliki blagdan ujedno i dan Općine Brinje.

Svake godine u novije vrime kod nas se deladu velike fešte, u čast Majki Božjoj služi se maša dva put dnevno uz veliku procešiju popodne na kojoj se nosi velik kip Majke Božje. Ni se puno toga prominilo od prije. Prije je každu stari ljudi bilo bitno samo da se za na mašu i općenito taj dan obučena nova roba, da se ne ide u staroj il nedaj Bože zamazanoj. Isto bi se išlo u crkvu, odslužila maša, vani uvatilo kolce, malo poplesalo, popivalo i svaki svojoj kući. Danas je to malo drukše. Zadnji par godin Kud održava pismu i ples nakon maše al narod nakon toga ne ide sav kućam, ide se na živu muziku i fešta se nemalo do jutra.

Ljudi moji, kako god bilo Velika Maša je bil i ostal najveći hrvatski blagdan. Ne gleda se ki kuliko ima neg se taj dan svi spojidi i budetu jedno, molidu se Majki Božjoj i tražidu njezinu pomoć! I jedna ajmo reć zanimljivost: prvanje žene koje su izgubile dicu dok su bila mala, nebi jile mlade jabuke celi 7 misec pa do Velike Maše.

Do nebesa nek' se ori
naših grudi gromki glas
neka jeknu rajske dvori,
nek' nas čuje Isus Spas...

Iz starog albuma

PROSLAVA DANA OPĆINE BRINJE - PRVA BRINJSKA SMOTRA FOLKLORA - NAD GRADINOM MISEČINA SIJA

U sklopu programa proslave Dana Općine Brinje i blagdana Velike Gospe u subotu 13.08. je u organizaciji KUD-a Brinje održana prva brinjska smotra folklora pod nazivom „Nad Gradinom misečina sija“. Samo događanje započelo je mimo-hodom folklornih društava Frankopanskom ulicom, nakon čega su se uz domaćine KUD Brinje, nastupili KUD „Ivan Goran Kovačić“ Ivankovo, KUD „Paurija“ Dubravci-Duga Resa,

KUD „Sveti Nikola Tavelić“ Lišane Ostrovičke, KUD „Dangubice“ Kuterevo, KUD „Treća sreća“ Glina, KUD „Sveti Ilija Župa Kljaci“ Kljaci. Smotri folklora nazočio je veliki broj stanovnika općine Brinje ali i zaljubljenika u folklornu baštinu iz susjednih općina i gradova, dok su folklornu svečanost uveličali i načelnik općine Brinje Zlatko Fumić, predsjednik OV Davor Vičić, direktorica TZO Brinje Mira Špehar, ravnateljica OŠ „Luka Perković“ Marija Vičić, župnik Pejo Ivkić. Pozdravnim govorom nazočnima se obratio predsjednik KUD „Brinje“ Željko Dasović koji se zahvalio svim društvima na odazivu i zahvalio svima koji su pomogli organizaciju prve smotre folklora. Načelnik Općine Brinje Zlatko Fumić koji je službeno otvorio prvu smotru folklora „Nad Gradinom misečina sija“ nije skrivao zadovoljstvo i sreću sa odličnom organizacijom te se zahvalio svima koji su došli podržati prvu smotru folklora u Brinju. Glavni pokrovitelj događanja bila je Općina Brinje, dok je Turistička zajednica Brinje bila suorganizator i pokrovitelj. KUD Brinje se zahvalio svim donatorima koji su pomogli da se smotra održi, a to su redom: Obrt Biškupić, Dasović d.o.o. Brinje, Drvo Samaržija d.o.o. Žuta Lokva, DVD Brinje, Gaja d.o.o. Križpolje, ID EKO d.o.o. Zagreb, Komunalno društvo Brinje, OŠ Luke Perkovića Brinje, TPA d.o.o. Zagreb, TZ Otočac, Veterinarska ambulanta d.o.o. Brinje. Na samom kraju manifestacije predsjednik KUD-a Brinje Željko Dasović je svim sudionicima podijelio prigodne zahvalnice za sudjelovanje na prvoj smotri folklora „Nad Gradinom misečina sija“. U subotu navečer nakon održane smotre folklora, Brinjaci i njihovi gosti su mogli uživati u glazbeno zabavnom programu na brinjskoj tržnici za koji je bio zadužen Radio Banovina i voditelj Mario Perković sa glazbom uživo, dok se za bogatu ugostiteljsku ponudu pobrinuo VICI d.o.o. vlasnika Josipa Bublića. U nedjelju 14.08. na brinjskom stadionu održana je prijateljska nogometna utakmica između domaćina NK Sokolca i gostiju NK Borac iz Bakra. Utakmica je završila pobjedom gostiju i rezultatom od 0:6. U nedjelju je također bio organiziran glazbeno zabavni program na brinjskoj tržnici za koji je ponovno zadužen Radio Banovina i voditelj Mario Perković sa glazbom uživo, dok se za bogatu ugostiteljsku ponudu pobrinuo VICI d.o.o. vlasnika Josipa Bublića.

Iz starog albuma

PROSLAVA DANA OPĆINE BRINJE - PRVA BRINJSKA SMOTRA FOLKLORA - NAD GRADINOM MISEČINA SIJA

Iz starog albuma

PROSLAVA DANA OPĆINE BRINJE - PRVA BRINJSKA SMOTRA FOLKLORA - NAD GRADINOM MISEČINA SIJA

Priča iz ličkog kraja

Ivan Dumenčić - uspješan sportaš rodom iz Stajnice

Pripremila: Branka Pavlović

Čast je i ponos pisati o nekome za koga čuješ
"Taj je mali iz Stajnice!"

Da je moguće imati uspješnu sportsku karijeru i završiti studij, dokazuje naš Ivan, iza kojega su jedni od najuspješnijih dana u životu. Naime, u nedjelju, 17. srpnja sa svojom je reprezentacijom rukometa na pijesku osvojio zlato na svjetskom natjecanju u Budimpešti, a potom je uspješno obranio i diplomski rad te službeno priveo kraju svoj studentski period života. Pod mentorstvom Zlatka Barilovića, univ. spec. oec., v. pred., napisao je rad na temu „Projekt organizacije turnira rukometa na pijesku“. Ivan je igrao pet sezona u Hrvatskoj premjer rukometnoj ligi u RK Dubrava.

Najveći uspjesi finale Hrvatskog kupa 2013/2014. i treće mjesto u prvenstvu Hrvatske 2014/2015. Iza toga bio je mjesec i pol dana u Qtraru u klubu Al Rayann, a potom pola sezone u Banja Luci u Borcu gdje je igrao Seha ligu, prvu BiH ligu i BiH kup.

Trenutno je u Istambulu gdje je potpisao ugovor na godinu dana i igrati će Tursku prvu ligu. Za reprezentaciju Hrvatske rukometa na pijesku igra već pet. Šest godina i prvaci su Europe čitavo to vrijeme. Bili su drugi na Sviljetu, ali su sada i to osvojili i postali prvaci Svijeta.

S obzirom na brojna putovanja i odsutnost, sve konzultacije sa svojim mentorom i izmjene na radu Dumenčić je odradivao online, preko Skypea, a mentor Barilović istaknuo je kako je zasigurno riječ o jedinstvenom primjeru u svijetu, s obzirom na to da je posljednju verziju rada Ivan poslao dva sata prije odlaska na utakmicu finala svjetskoga prvenstva u rukometu na pijesku.

Sportski put Dumenčića vodi u Tursku, gdje nastavlja svoju karijeru igrajući rukomet u jednom

klubu u Istanbulu, no, kako je napomenuo, u daljnjoj se budućnosti ipak vidi samo u Hrvatskoj, radeći na onome za što se i obrazovao – na sportskim projektima. Jedan od intervjua s Ivanom možete pročitati na:

<http://www.radiostudent.hr/interview-ivan-dumenovic-pjeskasi-na-krovu-svijeta/>

Priča iz ličkog kraja

**Kad se Ličan javi iz Njemačke,
onda to izgleda vako:**

"Draga majne familijo
vigec ste mi dolje,
moram etvas da vam
špreham...
sad mi je već bolje.

Dojčlandske sam naučio
baš sam ga savlad' o,
pa s'ljudima ovdje špre-
ham
od tad' vrlo rado.

A i šrajben meni ide
odlično od ruke,
i špreham i šrajbam
od sad ja bez muke.

Zdravo muter,
zdravo fater,
a gdje mi je švester,
kako su joj kinder,
da li su već grose,
dal im ide šule,
čujem bruder ponovo
krenuo od nule.

Kako je cu hauze
jel ales u redu,
zvat' cu vas sa hendija
ja u nekste srijedu.

Majne erste libe
je'l još uvjek tamo,
niti da se javi
ni't da komen 'vamo.

Ali nema veze
pa i ovdje frau ima,
naći će se valjda ajne
koja meni štima.

Kakva nam je štrase
da'l je sada čista,
a hauze naša
je'l još uvjek ista?

A kako sam ja?
Pa nije mi loše,
jedino se gelti
jako brzo troše.

Auto još nemam
kajne dosta gelta,
kauf' cu ga ja na rate
bar do nekšte ljeta.

A'l kupi'cu pravog
što sve živo ima,
mercedesa sa četi'r
vrata
ful koža i klima.

Pa i alu felge
pa i servo volan,
ipak ja u dojčland radim
pohvalit se moram.

Na poslu je dobro
dize vohe sjeda plata,
poslaću vam nešto gelta
da zamjenite vrata.

Za fenstere sada nemam
poslaću vam cvajte put,
dragi fater tut mi lajt
nemoj biti ljut.
Sad imam kolegen
ajne prava Damen,
mi arbajten zajedno
mi pucen cuzamen.

Sa putem do posla
imam klajne muke,
jer moram da presjedam
na rozenštajnbruke.

Gestern sam se napio
pa hojte boli glava,
rakija im nevalja
ma naša je prava.

Bi'o sam u gartenu
sa još ajne manom,
to je onaj neben mene
lik sa grose stanom.

Sliko sam nas hendijem
poslaću vam sliku,
pa da se nasmijete
tom blesavom liku.

Smrš' o nisam nimalo
jer baš dobro esen,
vidjećete kada stignem
ja na dize jesen.

Jedem švajne šnicel
kartofil i brot,
obrazi mi rumeni,
a lice mi rot.

Ovdje stvarno loše nije,
pomalo se radi,
i pomalo piće.
Kad na urlap komen
okrenućemo nešto,
janje, prase, nije bitno
ja to radim vješto.

Nabavite ražanj
i domaći sir,
malo holca za vatru
i draj kištren bir.

Pozdrav majne familijo
i čus i bis špetia,
ih bin komen najesen
ili nekšte ljeta.

Cajta više kajne
već je prošlo ziben,
pozdrav mili majne
ja vas puno liben.

Evo i moj njemacki :))"
(Marko Mesić-Teča)

Priča iz ličkog kraja

Iz velegrada u polja ivančica

Pripremila: Andrea Halgota

Stojim tu, na mjestu na kojem bi mi svatko zavidio, na prostranoj ravnici punoj rosom okupanih ivančica. Prve jutarnje zrake miluju staklenu površinu malog potočića. Sve mi se čini kao iz bajke. Iza mene vrhovi Velike Kapele i kuće u daljini. To je Stajnica, moje selo, moj mali raj. Zagrlim pogledom crvene krovove kuća, toranj crkve Sv. Nikole i novu autocestu u daljini. Ali ne mogu da se ne sjetim onoga što je urezano u mene kao trag sjećiva u kori mladog drveta. To je Zagreb, grad gdje sam se rodila, rekla prve riječi, učinila prve korake. Tu kao kap na dlanu leži moje djetinjstvo. Svi oni automobili, tramvaji, plahi golubovi na Trgu bana Jelačića zauzimaju posebno mjesto u mom srcu. Ali život je pun iznenađenja, preokreta i nadanja. Nepredvidivi su putovi Gospodnji. Naučila sam i sad to znam. Znam to otkako sam prestala misliti da sam "purgerica" i otkako sam shvatila da se u životu treba boriti da nešto postaneš i postigneš.

Tako je život naveo moju obitelj da ostavimo nebodere, zaboravimo zuj tramvaja. Poglede sa Sljemena i vratimo se na selo. Sad smo tu, radimo vjerno i brinemo se za naše bijelo stado. Radujemo se svakoj prinovi u našem stadu i sretni smo što nam je život dao ove trenutke mira koji nalazimo na svakom koraku.

Ja zađem u polje ivančica pa potrčim u tu bijelu ljepotu slobodna kao ptica. Gledam nježnu bjelinu i pletem vjenčić od ivančica. Stavljam ga na glavu. Ja sam kraljica polja! Moja majka gleda naše bijelo stado i maše mi. Njezin osmjeh govori mi da je i ona sretna. Koliko prostranstva i slobode imamo. Najljepši su trenutci kad se u predvečerje stado ovaca vraća kući s ispaše, a mali jaganjci žure slijedeći svoje majke. Naša četveronožna čuvarica Luna, moja vjerna prijateljica, prati ih u stopu.

Kako je lijep život, a borba za opstanak vječna i neuništiva. I ide život polako, ispunjeno i sigurno. Zapad je crven, a sunce tone lagano za brda. Mi sjedamo na kućni prag dok polako tone u san polje ivančica, a potok blješti u zalazećem suncu.

Baka upire pogled u daljinu, tamo gdje sunce nalazi smiraj i kaže: "Sunce crveno zalazi. Sutra će opet osvanuti lijep dan." Radosni smo jer ovdje svaki novi dan donosi radost. Budi se mirno i spokojno bez žurbe i bez buke, okupan rosom, sunčan ili umiven kišom.

Tete Marice "nuglić"

Bože pomozi

O dica projde nam bome leto i evo nam Jeseni. Bit će da je godina bila rodna a bit će i place u Brinju.
Jeste primetili da je kod doktora najveća gužva baš na dan kad je placa u Brinju?!
Je pa nu, treba na placu malo, al kako će baba reć dedu da bi išla malo medd' narod nego je izgovor da mora doktoru (ima i dedov takovi).

Sve boli baš kad je Placa u Brinju

Eh i tako dojde babica k doktoru kad tamo pol sela. Ajme ke da je došla u prelo. I kad zala doba zajde u ambulantu pita doktor "recite bako što boli?", a ča će babe nego "o, doktore moj ma mi u glavi brnči kej motorka!"

Svadba i čuvarina uvik su prilika da malo izajdeš med narod

Je nu i ne samo to nego i prilika da počastiš starog kolegu kej jedan rođo... Došal u svate i tamo med onom silom svita sastane kolegu pa mu kaže "Odi vamo da ti natočim jednu! Ti mene uvik častiš pa je red da i ja počastim tebe"

Bili su to ljudi

Ante Vuković: "Očev lik, djelo, njegova ljubav i zaštita jako mi nedostaju..."

Pripremila: Branka Pavlović

Današnja priča pripada sinu Zdravku Vukoviću, od milja zvanom i znanom kao Zdrava Šare. I prije nego li prepustim ostatak ovog teksta Anti, samo nešto vam želim reći: Kad god vidite čovjeka čiju životnu priču i sudbinu, koja ga je zadesila još u djetinjstvu, znate, ne osuđujte ga zbog bilo kakvih djela nego ga pokušajte razumijeti. Pogledajte ga u oči, a one će vam otkriti ono što usta nikada neće izreći, niti njegova djela pokazati. Oči će vam reći koliku tugu i prazninu taj čovjek nosi u svom srcu.

Ante Vuković (Šare)

www.stajnica.com

„Zdravko Vuković, rođen 03. srpnja 1958 godine, sin Antona i Lucije Vuković. Završio je osnovnu školu u Stajnici i nakon toga pohađao srednju školu u Petrinji gdje se obrazovao za mesara. Nakon završetka škole radio je u Industrogradnji u Zagrebu. Majka Kata (rodom iz Bosiljeva) i otac vjenčali su se 07. siječnja 1984. Iste te godine, točnije 18.

rujna, postali su po prvi puta roditelji mojoj (sada pok.) sestri. Ja sam na svijet došao 20. rujna 1986. godine.

Zdravko Vuković (Šare)

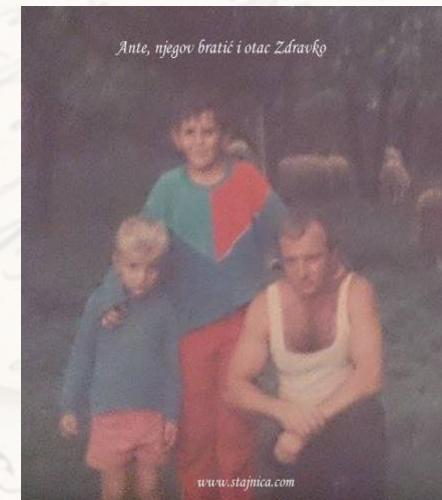
www.stajnica.com

Godine 1991. prijavio se u policiju i tu je počeo kraj ovozemaljskog života. U obrani domovine izgubio je svoj život.“

Dan 24. kolovoza 1991. godine pamti ne samo Zdravkova obitelj nego i šira zajednica. Kapelica u Žutoj Lokvi vječni je spomen na taj kobni dan kada je Stajnica izgubila jednu prekrasnu dušu, jednu obitelj glavu kuće, a Ante oca...

„Sjećam ga se kao kroz maglu, u nekim trenucima dobro, u nekim slabo. Bio sam mali, imao sam tek 4 godine kada je poginuo.

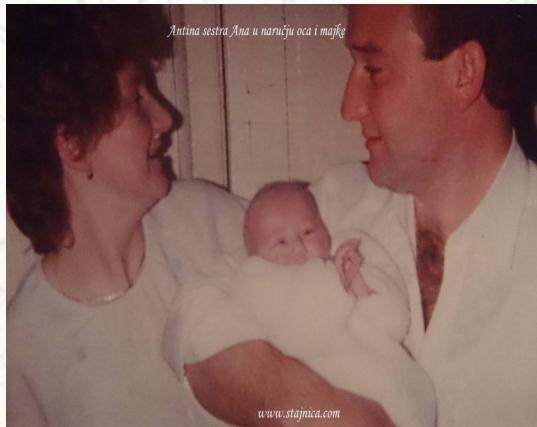
Bio je jako dobar, miroljubiv i uvijek spremjan pomoći svakom. Tako mi pričaju njegovi prijatelji, ljudi iz našeg kraja i šire, ljudi koji su ga poznavali. Iako sjećanja blijede, ali ostaju slike koje probude te dane iz djetinjstva i uz oca. Izgledom sam mu i sam vrlo sličan. Iako mi kažu da je bio nešto niži nego ja sada. Bio je jako dobre i vesele naravi.

Ante, njegov brat i otac Zdravko

www.stajnica.com

Bili su to ljudi

Koliko god sam bio mali kada sam ga izgubio, ali jedan poseban trenutak urezao mi se u sjećanje. Sjećanje je to koje me veže na dane kada je radio u Zagrebu. Jednom prilikom kada je dolazio kući donio mi je dva kaubojska pištolja, koja sam posebno volio i vjerno čuvao i čuvam još i danas, a nisam niti sanjao da će mi postati tek uspomena na oca.

Ne sjećam se točno trenutka niti dana niti kako smo saznali da je poginuo. Možda i bolje da se toga ne sjećam nego da pamtim one lijepе trenutke. Kao dijete poginulog branitelja nisam opterećen nikakvим privilegijama niti ih tražim jer mi niti jedna od njih ne može nadomjestiti oca. Borim se sam za sebe kako najbolje znam. Očev lik, djelo i njegova prisutnost jako mi nedostaju. Zasigurno bi mi dao i poneki savjet u nekoј životnoj situaciji, problemu, a i kad ih ne bi bilo, skupa sa mnom bi se veselio, smijao i radovao.

Imao sam sretno djetinjstvo dok je bio živ, a nakon njegove pogibije život mi se promijenio. Nema više njegove ljubavi i zaštite u mom životu... I kada bih ga imao priliku samo još jednom vidjeti, sigurno bih zanijemio i samo ga snažno zagrlio.“

<http://www.stajnica.com/node/708>

I Novoga Ispod Kapele

Luka i Petar – mali ljudi ki su donesli veličku radost našem selu

Pripremila: Branka Pavlović

Ovaj smo mjesec bili svidoci prekrasnom događaju u Stajnici. Momci koje smo već pokazali u jednom od prethodni brojev našega časopisa, ovoga su mjeseca, točnije 14. kolovoza sakramentom kršćenja postali dica Božja.

Dva mala anđelića velika su radost jednom tako malenom selu kej ča je naša Stajnica, budući je glas o rođenju i jednog diteta u tom kraju nažalost vrlo retka.

Obitelj Smolčić broji šest članov. **Majka Marija** (po naši Mare), **otac Ivica** (Jive), te **dica: Nikolina, Miko, Petar i Luka**.

Kumi, **Kristina i Ferdinand Vlahinić** te **Tatjana i Tomislav Katalinić**, (Ferde i Kristina te Tanja i Tome), pred oltar su zajedno s roditeljima donesli ova dva momka i obećali im pomagat ne samo oko materijalnog nego i oko duhovnog rasta i odgoja te dičice.

Neka Bog da zdravlja, sriće i svoga blagoslova ovoj mladoj familiji i našem ličkom kraju još puno mali ljudi koji donosidu tako veličke radosti!

Priča iz ličkog kraja

Pripremio : Tom Perkovic (Štenta)

AKO JE SRETNEŠ

*Ako sretneš staricu na cesti
Kako rukom vrele suze briše
Na ledima blizu joj i stota
Od starosti možda jedva diše*

*Prijatelju molim te ko brata
Pozdravi je poljubi joj ruku
Zamijeni me makar na trenutak
Na tren staroj ti ublaži muku*

*Nije dugo zagrljena bila
Godinama u tudem sam svijetu
Poljubio majku godinama nisam
Već mi fali ko malom djetetu*

*Sve se bojim da dočekat neće
Svome domu da se i ja vratim
Ti joj reci uskoro ću doći
I ja vjeruj za povratkom patim*

Božidar Golik - Bole

Domaći recepti tete Kate

“Je kadiste Vi meni”?

Već mjesec dan ovdeka mislim ča da vam kažem, a bome sam se sitila ničega dobrega pa bi to podilila svami. Naši stari Ličani su bili jaki i zdravi ljudi, bome ni bilo umetne rane i one kako je danas zovedu "Navrat Nanos", nego se kuvalo onako kako Bog zapovida. Kod nas ispod Kapele ljudi volidu dobro pojist, a i dobro popit, a jedno od najpoznatiji jila je i Lička Palenta. Svako to kuva na svoj način, a bome sam i probala i svaka jim cast, al nima dugo ni daleko do nase prave Ličke Palente i jos uz to kad se prelije sa kiselinom i ocvircima. Ovde ću i podilit svami kako se kuva prava Lička Palenta kod nas ispod Kapele, a nute nemojte zaboravit ovo ča vam kažem "da vam dobro uspije nu nemojte se žurit".

Vaša Teta Kate

Recept za Ličku Palentu

Po naši bi rekli lej vako.

- 1-1.5 litre vode,
- 1 kila kukuruznoga brašna,
- malo soli

Priprema: U veliku padelu treba uljat vode i vrgnut manju šačicu soli i 1 žlicu domaće masti. Kad voda počme kužljat onda se odjedanput njokne iz zdele kukuruzno brašno za palentu i pusti da lagano kuva, a vi pomalo mišajte da vam ne zagori i tako svojih frtalj ure a mor i više.

Gotova je kad lipo počme danut po pečenome kukuruznome brašnu.

Ona na dnu ča ostane prigoreno je greba. Kod nas bi se ča bi mi rekli potukli zato, ma niš boljega nego zagorene palente i domacega mlika.

Uz palentu se poslužuje i mliko, kiselo mliko ili mi bi rekli kiselina, prepečeno zelje, domaće kobasice, uz to se more i prelit sa gulašom uz zelenu salatu.

Priča iz ličkog kraja

DIJEM SE
OKO 2 POPODNE I
KAŽEM ČAĆI "DOBRO
JUTRO" A ON MENI
ODGOVORI.
JE JUTRO AL U AUS-
TRALIJI P**** A TI
MATERINA

Kud god idem u srcu te nosim
Liko moja s tobom se ponosim!

priče iz ličkog kraja

BOME SINOC SMO
ZAPRELILI. ISLI SPAT
OKO POL DESET
NAVEĆER I LEJ NEBI
ZASPAL DRUGI DAN
DUZE OD 2 POPODNE
PA DA SE UBIEŠ

Kuća moja u ličkom kraju
osta sama u rodnom zavičaju
Srce moje napustilo te nije
Vratit će te prije il kasnije

priče iz ličkog kraja

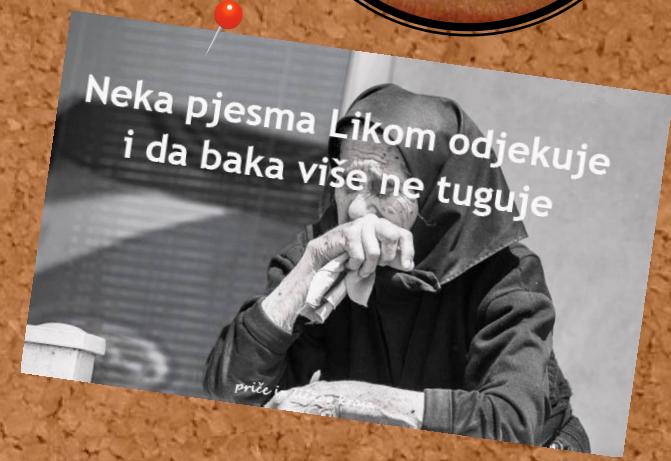
Na kamen gorska vila sjela
pa promatra pusta sela...
Niz obuze suze lije
ništa nije kao prije...

priče iz ličkog kraja

priče iz ličkog kraja

Za prijatelje iz Stajnice

Pripremio: Branislav Brane Martinović

Zapjevajmo jer nismo od lani
Bog pomogo braćo Ličani.

Kada braća zapjevaju bećarac
U brdima začuje se šarac.

Ličku pjesmu čuti je milina
Kad objekne Stajnička dolina.

Od sokola nema ljepše ptice
Niti ljepšeg mjesto od Stajnice.

Volim biti kod njih u rodnom kraju
Tu je baš kao u raju.

Nema ljepših od ovih dana
Sastala se braća sa svih strana.

Ori pjesma i jutro i veče
Dok se janje u Stajnici peče.

Cijelom svijetu poznato je
Nema mesta ko Stajnica što je...

Fotografija miseca

Ovaj mjesec ostaviti ćemo Vam jednu interesantnu fotografiju koju bi mogli povezati sa pismom "Negdje u daljini pogled mi se gubi". Ipak u daljini se vidi Vijadukt ceste Dalmatina koja prolazi kroz mjesto Jezerane

Priča iz ličkog kraja

**Pazi ti frajera ima bemveja
pa misli da je faca
Rođo moj ma jima i moj
komšija konja
pa ni princ!**

priče iz ličkog kraja

**Joj ča volim vaj narod ča nazove radio da preda
oglas pa kaže:**

"Ja prodajem mušku kravu!"

Bem ti palentu tebi i muškoj kravi!

priče iz ličkog kraja

Stric Mata

Mare baksuzna

Nakon mjesec dana provedeni u komi, budi se Stric Mata i vidi Maru svu uplakanu kako sidi pored kreveta.

- Mare dojdi bliže da ti nešto kažem.

Mare sva srećna:

- ča je Mata dragi?

- Sićaš li se ono kad sam izgubil posal i svi su mi se smijali, a jedino si ti bila uz mene?

- Sićam se...

- A sićaš li se kad sam krenul u privatni biznis i propal, ti si opet bila uz mene?

- Sićam se.

- A sićaš li se kad sam jimal sudar i ti 10 dana nisi išla kući iz bolnice, nego si sve vrime bila uz mene?

- Sićam se...

- I sad si jopet, posle ove nesriće, bila uz mene?

- Da

- I znaš ca Mare, ča sam ja zakljucil ?

-Je ča ?

- Mare, ti si meni baksuzna!

